ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 16ης Ιουλίου 1998 *

Στην υπόθεση C-287/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Kyritzer Stärke GmbH

και

Hauptzollamt Potsdam,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1985, για τον καθορισμό των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εγγυήσεων για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 205, σ. 5), σε συνδυασμό με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1722/93 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής των κανονισμών (ΕΟΚ) 1766/92 και (ΕΟΚ) 1418/76 του Συμβουλίου, όσον αφορά τις σχετικά με τα καθεστώτα επιστροφές στην παραγωγή στους τομείς των σιτηρών και του ρυζιού, αντιστοίχως (ΕΕ L 159, σ. 112),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, D. A. O. Edward, P. Jann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Kyritzer Stärke GmbH, εκπροσωπουμένη από τη Barbara Festge, δικηγόρο Αμβούργου,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Klaus-Dieter Borchardt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Kyritzer Stärke GmbH και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 22ας Ιανουαρίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Μαρτίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 4ης Ιουλίου 1996, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Αυγούστου 1996, το Bundesfinanzhof υπέβαλε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177

της Συνθήκης ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1985, για τον καθορισμό των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εγγυήσεων για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 205, σ. 5), σε συνδυασμό με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1722/93 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής των κανονισμών (ΕΟΚ) 1766/92 και (ΕΟΚ) 1418/76 του Συμβουλίου, όσον αφορά τις σχετικά με τα καθεστώτα επιστροφές στην παραγωγή στους τομείς των σιτηρών και του ρυζιού, αντιστοίχως (ΕΕ L 159, σ. 112).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Kyritzer Stärke GmbH (στο εξής: Kyritzer) και του Hauptzollamt Potsdam (στο εξής: Hauptzollamt) σχετικά με την αποδέσμευση των εγγυήσεων που συνήφθησαν στο πλαίσιο αιτήσεων επιστροφών στην παραγωγή αμύλου.

Επί της κοινοτικής νομοθεσίας

Ο κανονισμός 2220/85

3 Από το άρθρο 1 του κανονισμού 2220/85 προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός καθορίζει τους κανόνες που διέπουν τις εγγυήσεις που παρέχονται δυνάμει, μεταξύ άλλων, των κανονισμών που αφορούν την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των σιτηρών και του ρυζιού, αντιστοίχως, καθώς και των κανονισμών εφαρμογής.

4 Το άρθρο 20 ορίζει και κατατάσσει, βάσει της σημασίας τους, τα διάφορα είδη απαιτήσεων που μπορεί να ενέχουν οι υποχρεώσεις για την τήρηση των οποίων

οι κανονισμοί αυτοί επιβάλλουν τη σύσταση εγγυήσεως. Οι παράγραφοι 1 έως 5 του άρθρου αυτού έχουν ως εξής:

«1. Μία υποχρέωση μπορεί να ενέχει πρωτογενείς, δευτερογενείς ή τριτογενείς απαιτήσεις.

2. Η πρωτογενής απαίτηση είναι η απαίτηση, που αποτελεί βασικό στόχο του κανονισμού που την επιβάλλει, να πραγματοποιηθεί ή να μην πραγματοποιηθεί ενέργεια.

3. Η δευτερογενής απαίτηση είναι η απαίτηση για τήρηση προθεσμίας προς εκτέλεση της πρωτογενούς απαίτησης.

4. Η τριτογενής απαίτηση είναι κάθε άλλη απαίτηση που επιβάλλεται από κανονισμό.

5. Ο παρών τίτλος δεν εφαρμόζεται όταν η ειδική κοινοτική νομοθεσία δεν έχει καθορίσει την ή τις πρωτογενείς απαιτήσεις.»

5 Το άρθρο 21 ορίζει τις προϋποθέσεις αποδεσμεύσεως της εγγυήσεως ως εξής:

«Η εγγύηση αποδεσμεύεται αμέσως μόλις παρασχεθεί η απόδειξη, που προβλέπεται για τον σκοπό αυτό, ότι έχουν τηρηθεί οι πρωτογενείς, δευτερογενείς και τριτογενείς απαιτήσεις.»

Τα άρθρα 22 και 24 καθορίζουν τις συνέπειες που έχει για την εγγύηση η μη τήρηση μιας πρωτογενούς ή τριτογενούς απαιτήσεως. Προκειμένου περί πρωτογενούς απαιτήσεως το άρθρο 22, παράγραφοι 1 και 2, προβλέπει τα εξής:

«1. Η εγγύηση καταπίπτει στο σύνολό της όσον αφορά την ποσότητα για την οποία δεν έχει τηρηθεί μια από τις πρωτογενείς απαιτήσεις.

2. Η πρωτογενής απαίτηση θεωρείται ότι δεν έχει τηρηθεί εκ των προτέρων, εφόσον δεν έχουν προσκομισθεί οι σχετικές αποδείξεις μέσα στην προθεσμία που έχει καθορισθεί για την προσκόμισή τους (...).»

6 Προκειμένου περί τριτογενούς απαιτήσεως, το άρθρο 24, παράγραφος 1, ορίζει τα εξής:

«1. Η μη τήρηση μιας ή περισσοτέρων τριτογενών απαιτήσεων οδηγεί σε κατάπτωση του 15% του σχετικού μέρους του υπό εγγύηση ποσού (...).»

7 Όσον αφορά τις προθεσμίες προσκομίσεως των αποδείξεων, το άρθρο 28 ορίζει τα εξής:

«1. Όταν δεν έχει ορισθεί συγκεκριμένη προθεσμία για την προσκόμιση των απαραίτητων αποδείξεων για την αποδέσμευση της εγγύησης, η προθεσμία είναι:

α) δώδεκα μήνες από τη λήξη της προθεσμίας που ορίζεται για την τήρηση όλων των πρωτογενών απαιτήσεων, ή

β) σε περιπτώσεις που δεν έχει ορισθεί συγκεκριμένη προθεσμία, δώδεκα μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία έχουν τηρηθεί όλες οι πρωτογενείς απαιτήσεις.

2. Η προθεσμία που ορίζεται στην παράγραφο 1 δεν υπερβαίνει τα τρία έτη από την ημερομηνία κατά την οποία έχει συσταθεί εγγύηση για την εν λόγω υποχρέωση, εκτός από περιπτώσεις ανωτέρας βίας.»

Ο κανονισμός 2169/86

8 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2169/86 της Επιτροπής, της 10ης Ιουλίου 1986, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής όσον αφορά τον έλεγχο και την καταβολή των επιστροφών στην παραγωγή των σιτηρών και της ορύζης (ΕΕ L 189, σ. 12), ο οποίος εκδόθηκε κατ' εφαρμογή των κανονισμών που αφορούν την κοινή οργάνωση των αγορών στους τομείς αυτούς, προβλέπει, στο άρθρο 7, παράγραφος 1, ότι η έκδοση πιστοποιητικού επιστροφής υπόκειται στη σύσταση εγγύησης από τον παρασκευαστή ενώπιον της αρμόδιας αρχής, ίσης προς 25 ECU ανά τόνο βασικού αμύλου πολλαπλασιαζόμενης επί τον συντελεστή ενδεχομένως που αντιστοιχεί στον τύπο αμύλου που χρησιμοποιείται, όπως αναφέρεται στο παράρτημα. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3642/87 της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1987, για τροποποίηση του κανονισμού 2169/86 (ΕΕ L 342, σ. 10), προσέθεσε στη διάταξη αυτή ένα νέο εδάφιο, το οποίο ορίζει τα εξής: «Ωστόσο, όταν το προϊόν που αναφέρεται στο πιστοποιητικό υπάγεται στη διάκριση 39.06 Β Ι του Κοινού Δασμολογίου (ΣΟ 3505 10 50), η εγγύηση πρέπει να ισούται με το 105 % της επιστροφής στην παραγωγή που χορηγείται για την παρασκευή του εν λόγω προϊόντος».

9 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2169/86 ορίζει:

«Η κύρια απαίτηση κατά την έννοια του άρθρου 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 είναι η μεταποίηση της ποσότητας αμύλου που αναφέρεται στην αίτηση στα αναφερόμενα εγκεκριμένα προϊόντα, εντός της περιόδου ισχύος του πιστοποιητικού.»

10 Το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2169/86, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 165/89 της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 1989, για την τροποποίηση του κανονισμού 2169/86 (ΕΕ L 20, σ. 14), εξαρτά την αποδέσμευση της εγγυήσεως από μία πρόσθετη απαίτηση, εφόσον το οικείο προϊόν υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50:

«Με την επιφύλαξη της παραγράφου 2, η εγγύηση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, δεύτερο εδάφιο, αποδεσμεύεται εάν η αρμόδια αρχή λαμβάνει την απόδειξη που πιστοποιεί ότι το προϊόν που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50:

α) έχει χρησιμοποιηθεί για την παρασκευή προϊόντων άλλων από εκείνα που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι ή

β) έχει εξαχθεί προς τρίτες χώρες.»

Ο κανονισμός 1722/93

11 Ο κανονισμός 1722/93, ο οποίος εκδόθηκε επίσης κατ' εφαρμογή των κανονισμών που αφορούν την κοινή οργάνωση των αγορών στους τομείς των σιτηρών και του ρυζιού, επαναλαμβάνει, όπως ορίζει στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του, τις διατάξεις του κανονισμού 2169/86, τον οποίο καταργεί, προσαρμοσμένες στην τρέχουσα κατάσταση της αγοράς.

12 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, εξαρτά τη χορήγηση πιστοποιητικού επιστροφής από τη σύσταση, εκ μέρους του παρασκευαστή, ενώπιον της αρμόδιας αρχής, εγγυήσεως ίσης με 15 ECU ανά τόνο βασικού αμύλου, πολλαπλασιαζόμενης, κατά περίπτωση, με τον συντελεστή που αντιστοιχεί στον τύπο του αμύλου κάθε είδους που πρόκειται να χρησιμοποιηθεί, όπως εμφαίνεται στο παράρτημα ΙΙ.

13 Δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, η αποδέσμευση της εγγυήσεως αυτής γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 2220/85, καθόσον η πρωτογενής απαίτηση συνίσταται, σύμφωνα με το άρθρο 20 του εν λόγω κανονισμού, «στη μεταποίηση της ποσότητας αμύλου κάθε είδους που αναφέρεται στην αίτηση, σε προσδιορισμένα εγκεκριμένα προϊόντα εντός της περιόδου ισχύος του πιστοποιητικού».

14 Όταν το επίμαχο προϊόν υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50, το άρθρο 9, παράγραφος 2, επιβάλλει τη σύσταση δεύτερης, χωριστής εγγυήσεως, ίσης με την πληρωτέα για την παρασκευή του εν λόγω προϊόντος επιστροφή.

15 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, εξαρτά την αποδέσμευση της εγγυήσεως αυτής από την προσκόμιση αποδείξεως με την οποία βεβαιώνεται ότι το εν λόγω προϊόν:

«α) έχει χρησιμοποιηθεί για την παρασκευή προϊόντων άλλων από εκείνα τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα II,

ή

β) έχει εξαχθεί σε τρίτες χώρες. Σε περίπτωση απευθείας εξαγωγής σε τρίτες χώρες, η εγγύηση αποδεσμεύεται μόνον εφόσον η αρμόδια αρχή παραλάβει την απόδειξη ότι το εν λόγω προϊόν εγκατέλειψε το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.»

16 Ο κανονισμός 1722/93 τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1993. Το άρθρο 14, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει, ως μεταβατική διάταξη, τα εξής:

«Εν όψει της αποδεσμεύσεως της εγγυήσεως βάσει των διατάξεων του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2169/86, οι διατάξεις του άρθρου 10 εφαρμόζονται επίσης στις υποθέσεις που παραμένουν ακόμη κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού.»

Επί της διαφοράς της κύριας δίκης

17 Η Kyritzer μεταποιεί φυσικό άμυλο σε εγκεκριμένα προϊόντα υπό την έννοια των κανονισμών που αφορούν τις επιστροφές στην παραγωγή στους τομείς των σιτηρών και του ρυζιού και, μεταξύ άλλων, σε εστεροποιημένο άμυλο. Ως εκ τούτου, εισπράττει επιστροφές στην παραγωγή.

18 Τον Δεκέμβριο του 1991 και τον Ιανουάριο του 1992 χορηγήθηκαν στην Kyritzer πιστοποιητικά επιστροφής σχετικά με την παραγωγή εστεροποιημένου αμύλου που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50, για τα οποία συνέστησε εγγυήσεις δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2169/86.

19 Τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο του 1992, η Kyritzer δήλωσε την παρασκευή ορισμένων ποσοτήτων εστεροποιημένου αμύλου.

20 Εντούτοις, επειδή προσκομίστηκε απόδειξη περί της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως του προϊόντος αυτού, ήτοι περί της μεταγενέστερης μεταποιήσεώς του σε προϊόν διαφορετικό από το άμυλο ή περί της εξαγωγής του προς τρίτη χώρα (στο εξής: κατάλληλη χρησιμοποίηση), μόνο ως προς ένα τμήμα των ποσοτήτων αυτών, το Hauptzollamt δήλωσε, κατά τη διάρκεια του Μαΐου του 1995, ότι κατέπεσαν εν μέρει οι εγγυήσεις που συνέστησε η Kyritzer.

21 Η προσφυγή που άσκησε η Kyritzer κατά των αποφάσεων αυτών απορρίφθηκε από το Finanzgericht. Το Bundesfinanzhof, το οποίο επιλήφθηκε αιτήσεως αναιρέσεως (Revision), έκρινε ότι είχε εφαρμογή ο κανονισμός 2220/85. Εντούτοις, καθόσον είχε αμφιβολίες όσον αφορά τις διατάξεις του κανονισμού αυτού που

ρυθμίζουν τις επίμαχες εγγυήσεις, αποφάσισε να αναστείλει την έκδοση αποφάσεως και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

«1) Συνιστά η προβλεπόμενη στο άρθρο 10, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 14, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1722/93 χρησιμοποίηση για τα μεταποιημένα προϊόντα του κωδικού ΣΟ 3505 10 50 πρωτογενή απαίτηση υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2220/85, η τήρηση της οποίας πρέπει να αποδεικνύεται το αργότερο εντός της τασσομένης από το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 2220/85 προθεσμίας, με τη συνέπεια ότι, διαφορετικά, η συσταθείσα εγγύηση καταπίπτει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού αυτού;

2) Αν η απάντηση στο ερώτημα 1 είναι αρνητική: Μπορεί, άλλως, να συναχθεί από τις κρίσιμες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποδειχθεί η σύμφωνη με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1722/93 χρησιμοποίηση των προϊόντων που προέκυψαν από τη μεταποίηση, με τη συνέπεια ότι η εγγύηση καταπίπτει εν όλω ή εν μέρει (σε ποιο ύψος;), όταν η απόδειξη αυτή προσκομίζεται εκπροθέσμως;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

22 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν σε ποια κατηγορία απαιτήσεων εμπίπτει η προβλεπόμενη για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 υποχρέωση κατάλληλης χρησιμοποιήσεως και εντός ποιας προθεσμίας πρέπει να προσκομιστεί η απόδειξη της τηρήσεως της εν λόγω απαιτήσεως, καθόσον τα στοιχεία αυτά παρέχουν τη δυνατότητα καθορισμού της τύχης των συσταθεισών εγγυήσεων.

Επί του χαρακτηρισμού της επίδικης απαιτήσεως

23 Η Kyritzer παρατηρεί ότι στην έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2169/86 και στη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1722/93 τονίζεται ρητώς ότι είναι αναγκαίο να καθοριστούν, με τους δύο αυτούς κανονισμούς, οι κύριες υποχρεώσεις που επιβαρύνουν τους παρασκευαστές και που εξασφαλίζονται με τη σύσταση εγγυήσεως. Καίτοι όμως θέσπισε ειδικό καθεστώς για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50, ο κοινοτικός νομοθέτης ουδόλως όρισε ότι η πρόσθετη απαίτηση της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως των προϊόντων αυτών συνιστά πρωτογενή απαίτηση. Ο χαρακτηρισμός αυτός αφορά ρητώς μόνον τη μεταποίηση σε εγκεκριμένα προϊόντα, η οποία ολοκληρώνεται με την παρασκευή των εν λόγω προϊόντων.

24 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι το ειδικό καθεστώς των προϊόντων που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 εξυπηρετεί την ανάγκη προλήψεως της απάτης και υπαγορεύεται από την ειδική φύση ορισμένων προϊόντων, τα οποία μπορούν να μεταποιηθούν εκ νέου σε βασικά προϊόντα, παρέχοντας έτσι στον παραγωγό τη δυνατότητα να σωρεύσει αχρεωστήτως επιστροφές στην παραγωγή. Η επιβαλλόμενη από το άρθρο 7 του κανονισμού 2169/86 κατάλληλη χρησιμοποίηση για τα επίμαχα προϊόντα θα πρέπει να θεωρηθεί ότι έγκειται στη συνέχιση της μεταποιήσεως και, κατά συνέπεια, ότι αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της. Καίτοι ο κανονισμός 1722/93 διακρίνει μεταξύ του σταδίου της μεταποιήσεως, που ρυθμίζεται στο άρθρο 8, και του σταδίου της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως, που ρυθμίζεται στο άρθρο 10, η διάκριση αυτή δεν θέτει εν αμφιβόλω τη δικαιολογούμενη από τον επιδιωκόμενο σκοπό κατάταξη της απαιτήσεως περί κατάλληλης χρησιμοποιήσεως μεταξύ των πρωτογενών απαιτήσεων.

25 Πρέπει να υπομνησθεί εκ προοιμίου ότι, καίτοι η επίδικη εγγύηση συστάθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 του κανονισμού 2169/86, η αποδέσμευσή της υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 1722/93, στις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 10 του κανονισμού αυτού. Η περίσταση αυτή, στην οποία προστίθενται οι ομοιότητες που υφίστανται μεταξύ των δύο κανονισμών, δικαιολογεί το γεγονός ότι αυτοί λαμβάνονται υπόψη από κοινού.

26 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2169/86 και το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1722/93 χαρακτηρίζουν ρητώς ως πρωτογενή απαίτηση τη μεταποίηση σε εγκεκριμένα προϊόντα. Άλλωστε, από την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3642/87 και από την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 165/89, οι οποίοι ενσωμάτωσαν στον κανονισμό 2169/86 ειδικές διατάξεις για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50, οι οποίες επαναλήφθηκαν κατ' ουσίαν στον κανονισμό 1722/93, προκύπτει ότι η απαίτηση της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως αποσκοπεί στη συναγωγή των συνεπειών της ειδικής φύσεως του εστεροποιημένου αμύλου, το οποίο μπορεί να μεταποιηθεί εκ νέου σε πρώτη ύλη, η χρησιμοποίηση της οποίας μπορεί να καταλήξει σε νέα αίτηση επιστροφής στην παραγωγή.

27 Επομένως, η μεταποίηση σε εγκεκριμένα προϊόντα συνιστά προφανώς τη βασική ενέργεια που επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης και το ειδικό καθεστώς που ισχύει για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 αποσκοπεί στη διασφάλιση του μη αντιστρέψιμου χαρακτήρα της ενέργειας αυτής. Κατά συνέπεια, η υποχρέωση της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως που θέσπισε το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2169/86 και επανέλαβε το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1722/93 πρέπει να θεωρηθεί, ανεξαρτήτως της θέσεως την οποία κατέχει στο πλαίσιο της ειδικής εφαρμοστέας νομοθεσίας, ως μία συνιστώσα της υποχρεώσεως μεταποιήσεως. Ως εκ τούτου, ο ρητός χαρακτηρισμός ως πρωτογενούς απαιτήσεως που δίδει ο κοινοτικός νομοθέτης στην υποχρέωση μεταποιήσεως πρέπει να ερμηνευθεί ότι καταλαμβάνει και την υποχρέωση κατάλληλης χρησιμοποιήσεως.

28 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από τη σημασία που αποκτά η υποχρέωση κατάλληλης χρησιμοποιήσεως για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονται με τους κανονισμούς που την έχουν επιβάλει. Πράγματι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 59 των προτάσεών του, δεν αμφισβητείται ότι η καταπολέμηση της απάτης στον τομέα της μεταποιήσεως βασικού αμύλου σε εστεροποιημένο άμυλο αποτελεί, από το 1987, έναν από τους σκοπούς που επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης με τους εφαρμοστέους κανονισμούς. Η κατάλληλη χρησιμοποίηση των μεταποιημένων προϊόντων, μέσον το οποίο επελέγη για την επίτευξη του σκοπού αυτού, πληροί επομένως τον ορισμό της πρωτογενούς απαιτήσεως του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2220/85, ήτοι της βασικής απαιτήσεως για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού που την επιβάλλει.

Επί της προθεσμίας προσκομίσεως της αποδείξεως

29 Όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να προσκομισθεί η απόδειξη περί της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως, η Kyritzer ισχυρίστηκε ότι, επειδή το άρθρο 28 του κανονισμού 2220/85 δεν επιβάλλει καμία κύρωση σε περίπτωση υπερβάσεως των προθεσμιών που θέτει και το άρθρο 24 δεν προβλέπει κύρωση παρά στην περίπτωση της μη τηρήσεως μιας τριτογενούς απαιτήσεως, η απόδειξη της τηρήσεως μιας τέτοιας απαιτήσεως θα μπορούσε να προσκομιστεί μεταγενέστερα.

30 Το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές, εφόσον κρίθηκε προηγουμένως ότι η επίδικη υποχρέωση πρέπει να θεωρηθεί ως πρωτογενής απαίτηση.

31 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι στην κατάλληλη χρησιμοποίηση πρέπει να εφαρμοστεί η προθεσμία που προβλέπεται για τη μεταποίηση σε εγκεκριμένα προϊόντα, η οποία, κατά την ημερομηνία της συστάσεως της επίδικης εγγυήσεως, είχε οριστεί με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2169/86 και αντιστοιχούσε στην περίοδο ισχύος του πιστοποιητικού επιστροφής.

32 Το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 14, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1722/93, από το οποίο προκύπτει σαφώς ότι το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού εφαρμόζεται, όσον αφορά την αποδέσμευση συσταθείσας δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 2169/86 εγγυήσεως, σε όλες τις υποθέσεις οι οποίες, όπως η υπόθεση της διαφοράς της κύριας δίκης, παρέμεναν ακόμη ανοικτές την 1η Ιουλίου 1993.

33 Το άρθρο 10 του κανονισμού 1722/93 τροποποιεί τις μεθόδους αποδείξεως και ελέγχου που ίσχυαν μέχρι τότε όσον αφορά την τήρηση της υποχρεώσεως της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως. Εντούτοις, δεν ορίζει ειδική προθεσμία για την τήρηση της υποχρεώσεως αυτής, ούτε για την προσκόμιση των σχετικών

αποδείξεων. Επομένως, πρέπει εν προκειμένω να εφαρμοστούν οι διατάξεις γενικής ισχύος του άρθρου 28 του κανονισμού 2220/85, οι οποίες ρυθμίζουν τις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν προβλέπεται προθεσμία για την προσκόμιση των απαραίτητων αποδείξεων για την αποδέσμευση της εγγυήσεως.

34 Σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2220/85, η απόδειξη περί της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως πρέπει επομένως να προσκομισθεί εντός προθεσμίας δώδεκα μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία τηρήθηκε η απαίτηση αυτή και, το πολύ, εντός τριών ετών από την ημερομηνία συστάσεως της εγγυήσεως, εκτός από περιπτώσεις ανωτέρας βίας. Εάν δεν τηρηθούν οι προθεσμίες αυτές, η εγγύηση καταπίπτει στο σύνολό της κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2220/85.

35 Η Kyritzer υποστήριξε επίσης ότι η κατάπτωση της εγγυήσεως σε περίπτωση υπερβάσεως των προβλεπομένων για την προσκόμιση της αποδείξεως περί κατάλληλης χρησιμοποιήσεως προθεσμιών συνιστούσε δυσμενή διάκριση των παρασκευαστών προϊόντων υπαγομένων στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 σε σχέση με τους παρασκευαστές εγκεκριμένων προϊόντων.

36 Αρκεί να υπομνησθεί συναφώς ότι η διαφορά μεταξύ της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται στους παρασκευαστές προϊόντων υπαγομένων στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 και αυτής που επιφυλάσσεται στους παρασκευαστές άλλων εγκεκριμένων προϊόντων δικαιολογείται από τους κινδύνους απάτης που εγκυμονεί ειδικώς η δραστηριότητα των πρώτων. Επειδή οι καταστάσεις διαφέρουν, η μη αντιμετώπισή τους κατά τον ίδιο τρόπο συνάδει προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

37 Η Kyritzer υποστήριξε, τέλος, ότι η κατάπτωση της εγγυήσεως στο σύνολό της στην περίπτωση κατά την οποία δεν προσκομίστηκε εντός ορισμένης προθεσμίας η απόδειξη περί της κατάλληλης χρησιμοποιήσεως συνιστούσε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

38 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Αφενός, η κύρωση αυτή μπορεί αναμφιβόλως να συμβάλει στην επίτευξη του σκοπού της καταπολεμήσεως της απάτης που επιδιώκει ο νομοθέτης. Αφετέρου, ο καθορισμός προθεσμίας, πέραν της οποίας η παράλειψη προσκομίσεως της απαιτουμένης αποδείξεως θεωρείται ότι ισοδυναμεί με τη μη τήρηση της υποχρεώσεως, είναι αναγκαίος προς μείωση των μειονεκτημάτων που θα προκαλούσε η επ' αόριστον παράταση μιας καταστάσεως αβεβαιότητας όσον αφορά το καθεστώς της συσταθείσας εγγυήσεως.

39 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1722/93 έχει την έννοια ότι η επιβαλλόμενη από τη διάταξη αυτή χρησιμοποίηση ενός προϊόντος υπαγομένου στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 συνιστά πρωτογενή απαίτηση υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2220/85, η τήρηση της οποίας πρέπει να αποδεικνύεται εντός των προθεσμιών που θέτει το άρθρο 28 του εν λόγω κανονισμού, επί ποινή καταπτώσεως της εγγυήσεως στο σύνολό της, κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού αυτού.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

40 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει, έναντι των διαδίκων της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 4ης Ιουλίου 1996 το Bundesfinanzhof, αποφαίνεται:

Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1722/93 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής των κανονισμών (ΕΟΚ) 1766/92 και (ΕΟΚ) 1418/76 του Συμβουλίου όσον αφορά τις σχετικά με τα καθεστώτα επιστροφές στην παραγωγή στους τομείς των σιτηρών και του ρυζιού, αντιστοίχως, πρέπει να ερμηνευθεί ως εξής:

— η επιβαλλόμενη από τη διάταξη αυτή χρησιμοποίηση ενός προϊόντος υπαγομένου στον κωδικό ΣΟ 3505 10 50 συνιστά πρωτογενή απαίτηση υπό την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1985, για τον καθορισμό των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εγγυήσεων για τα γεωργικά προϊόντα·

— η τήρησή της πρέπει να αποδεικνύεται εντός των προθεσμιών που θέτει το άρθρο 28 του εν λόγω κανονισμού, επί ποινή καταπτώσεως της εγγυήσεως στο σύνολό της, κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού αυτού.

Gulmann Wathelet Edward

Jann Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιουλίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

C. Gulmann